

CHƯƠNG XXI: BÍ MẬT CỦA HERMIONE

- Chuyện kinh hoàng... kinh hoàng... màu nhiệm là không có ai chết... chưa từng nghe qua chuyện như vậy... may mà lúc đó có ông ở đó, ông Snape à....

- Cảm ơn ông Bộ trưởng.

- Tôi dám nói là ông sẽ được Mề-day Merlin, đệ nhị đẳng. Nếu mà tôi xoay sở được, thì đệ nhứt đẳng chứ chả chơi!

- Thưa ông Bộ trưởng, quả thực là tôi cảm ơn ông nhiều lắm.

- Cái vết thương tệ hại mà ông bị đó... chắc là do Black gây ra hả?

- Nói cho đúng ra thì đó là tác phẩm của các trò Potter, Weasley và Granger, thưa ông Bộ trưởng....

- Không lẽ nào!.

- Black đã mê muội chúng nó, tôi thấy điều đó ngay tức thì mà. Chỉ phán đoán qua thái độ của bọn trẻ là tôi biết ngay đó là Bùa Quảng. Bọn trẻ dường như tin là hấn vô tội. Đây không phải là lỗi của tụi nhỏ. Nhưng mặt khác, sự can thiệp của tụi nó có thể, suýt chút nữa thôi, khiến cho Black tẩu thoát được... Tụi nó hiển nhiên tưởng rằng tụi nó có thể một mình tóm được Black ấy mà. Trước đây tụi nó đã từng thoát được nhiều vụ... Tôi e là vì vậy chúng trở nên tự cao... và dĩ nhiên Potter thì luôn luôn được ông Hiệu trưởng cho phép ngoại lệ....

- À, thế này nhé, thầy Snape... Harry Potter thì thầy biết đấy... tất cả chúng ta đều hơn thiên vị một chút mỗi khi có chuyện liên quan đến cậu ấy.

- Ừ, nhưng mà... dành cho nó nhiều đối xử đặc biệt như vậy liệu có tốt không? Cá nhân tôi thì tôi cố gắng đối xử với nó với mọi người khác. Và bất cứ học sinh nào cũng phải bị đuổi học... hình phạt tối thiểu... nếu dẫn bạn bè dẫn mình vào sự nguy hiểm như thế. Ông Bộ trưởng, xin hãy cân nhắc thử coi: chống lại tất cả nội quy của trường - sau tất cả những đề phòng được đặt ra vì sự an toàn của nó - bứt phá mọi giới hạn, vào ban đêm, đàn đúm với một người sói và một tên sát nhân... Và tôi có lý do để tin rằng nó cũng đã đi thăm làng Hogsmeade một cách bất hợp pháp.

- Ừ, ừ... để coi, thầy Snape à, để coi... Trẻ con thì chắc chắn là ngu ngốc rồi....

Harry nằm yên lắng nghe với đôi mắt nhắm tịt. Nó cảm thấy choáng váng ghê lắm. Những lời nó đang nghe dường như trôi rất chậm chạp qua tai nó tới óc nó, cho nên rất khó hiểu. Tay chân nó thì có cảm giác nặng như chì. Mi mắt nó cũng quá nặng, không mở lên được... nó chỉ muốn nằm ở đây, trên cái giường êm ấm này, mãi mãi...

- Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhứt là hành động của những viên giám ngục Azkaban... Thầy quả thực đã không biết điều gì khiến cho chúng rút lui sao, thầy Snape?.

- Không, thưa ông Bộ trưởng. Vào cái lúc tôi đến thì bọn họ đang rút về vị trí của bọn họ ở các lối ra vào....

- Hết sức kỳ lạ! Vậy mà Black, Harry và cô bé đó....

- Tất cả đều bất tỉnh khi tôi đến nơi. Tất nhiên là tôi trói tay chân và khoá miệng Black lại, hoá phép ra một cái cáng, rồi đem tất cả bọn họ trở về ngay toà lâu đài..

Một khoảng yên lặng. Đầu óc Harry dường như hoạt động lại nhanh hơn một chút, và khi hơi tỉnh ra thì một cảm giác dày vò dữ dội cồn lên trong bao tử nó...

Harry mở mắt ra.

Mọi thứ vẫn còn hơi mờ mờ. Người nào đó đã gỡ mắt cặp mắt kiếng của nó. Nó đang nằm trong bệnh thất tối thui. Ở tuốt cuối phòng bệnh, Harry có thể nhận ra bà Pomfrey đang đứng quay lưng về phía nó, cúi mình xuống một cái giường. Harry cố liếc mắt nhìn. Dưới cánh tay hộ pháp của bà Pomfrey lộ ra mái tóc đỏ hoe của Ron.

Harry trở đầu trên gối. Trên cái giường bên phải nó là Hermione đang nằm dài. Ánh trăng đang chiếu rọi xuống giường cô bé. Đôi mắt Hermione cũng mở to. Trông cô bé như bị hoá đá. Và khi nhận thấy Harry đã tỉnh dậy, Hermione đặt một ngón tay lên môi mình rồi chỉ về phía cửa bệnh thất. Cánh cửa hé mở, và qua kẽ hở đó, giọng nói của ông Fudge và thầy Snape từ ngoài hành lang vọng vào.

Bà Pomfrey giờ đang nhanh nhẹn băng qua phòng bệnh trong bóng tối, đến bên giường của Harry. Nó xoay đầu nhìn bà. Tay bà cầm một phong sôcôla cực kỳ lớn, phong sôcôla lớn nhất mà Harry từng nhìn thấy trong đời. Trông nó giống như một tảng đá nhỏ vậy.

Bà Pomfrey nhanh nhẩu nói:

- À, trò đã tỉnh rồi!.

Bà đặt tảng sôcôla trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry và bắt đầu bửa nó ra bằng một cái búa nhỏ.

Harry và Hermione đồng thanh hỏi:

- Thưa cô, Ron ra sao rồi ạ?.

Bà Pomfrey khẳng định một cách dứt khoát:

- Nó sẽ sống. Còn đối với hai trò... hai trò phải nằm lại đây cho đến khi nào tôi thực hài lòng là các trò... Potter, trò lại định làm gì nữa vậy?.

Harry đang ngồi dậy, đeo lại cặp mắt kiếng và cầm lấy cây đũa phép của mình. Nó nói:

- Con cần đến gặp thầy Hiệu trưởng.

Bà Pomfrey dụi dàng nói:

- Potter à, đầu vô đó cả rồi. Người ta đã bắt được Black. Hắn đang bị nhốt trên lầu. Bọn giám ngục Azkhaban sắp thực hiện hình phạt hôn hắn trong giây lát nữa thôi....

- CÁI GÌ?.

Harry nhảy phóc ra khỏi giường, Hermione cũng hành động tương tự. Nhưng tiếng hét của nó đã khiến cho những người đứng ngoài hành lang nghe thấy. Chỉ một giây sau là ông Fudge và thầy Snape cùng bước vào phòng bệnh.

Ông Fudge trông xúc động ra mặt.

- Harry, Harry, chuyện gì vậy? Cháu nên nằm nghỉ trên giường....

Ông quay sang bà Pomfrey, lo lắng hỏi:

- Cậu ấy đã ăn chút sôcôla nào chưa?.

- Harry nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, xin ông nghe cháu, Chú Sirius vô tội! Pettingrew đã giả bộ tạo ra cái chết của chính hắn! Chúng cháu thấy hắn hồi tối! Ông không thể để cho bọn giám ngục Azkaban làm điều đó với chú Sirius đâu! Chú ấy là....

Nhưng ông Fudge lắc đầu với một nụ cười nhẹ nở trên môi:

- Harry à, Harry ơi, cháu bị rối rắm hết rồi, cháu vừa trải qua một chuyện đáng sợ, thôi, bây giờ cháu nằm xuống nghỉ đi, chúng tôi đã kiểm soát được mọi việc rồi....

Harry gào to:

- ÔNG KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC GÌ HẾT! ÔNG BẮT NHẦM NGƯỜI RỒI!.

Hermione nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, xin ông hãy nghe tụi cháu.

Cô bé đã chạy đến bên cạnh Harry và nhìn chăm chăm vào mặt ông Fudge, khẩn nài:

- Cháu cũng nhìn thấy Pettingrew nữa. Hắn chính là con chuột của Ron. Hắn là một Hoá Thú Sư. Cháu muốn nói là Pettingrew, và....

Thầy Snape nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, ông thấy chưa? Cả hai đứa đều bị bùa Quáng... Black đã cao tay ếm bùa tụi nó....

Harry gào to:

- TUI CON KHÔNG BỊ ẾM BÙA!.

Bà Pomfrey giận dữ bảo:

- Ông Bộ trưởng! Ông Giáo sư! Tôi yêu cầu hai ông đi ra cho! Potter là bệnh nhân của tôi, và không được làm cho nó lo buồn!.

Harry cũng giận dữ nói:

- Con không lo buồn! Con đang cố gắng giải thích cho họ biết chuyện gì đã xảy ra. Giá mà mọi người chịu nghe con nói....

Nhưng bà Pomfrey bỗng bất thành linh nhét một cục sôcôla tổ bố vô miệng Harry. Nó mắc nghẹn, và bà Pomfrey bèn thừa cơ hội đó buộc nó nằm xuống giường. Xong, bà quay sang hai người đàn ông:

- Bây giờ, xin ông Bộ trưởng làm ơn, mấy đứa trẻ này cần được dưỡng bệnh. Các ông làm ơn đi ra cho....

Cánh cửa lại mở ra. Chính là cụ Dumbledore. Harry vắt vẻo nuốt cho trôi cục sôcôla đang đầy một miệng, rồi lại nhồm dầy:

- Thừa Giáo sư Dumbledore, chú Sirius Black....

Bà Pomfrey nổi điên lên:

- Trời ơi là trời! Đây có phải là một bệnh thất hay không? Thừa ông Hiệu trưởng, tôi nhất định là phải....

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

- Tôi xin lỗi, bà Poppy à. Nhưng tôi cần nói vài lời với cậu Potter và cô Granger. Tôi vừa mới nói chuyện xong với Sirius Black....

Thầy Snape xen ngang:

- Tôi cho rằng hẳn cũng lại kể cho ông nghe câu chuyện hoang đường mà hẳn đã bơm vào đầu óc bọn trẻ chứ gì? Cái câu chuyện gì đó về con chuột và Pettingrew hầy còn sống....

Cụ Dumbledore dò xét thầy Snape cặn kẽ qua cặp mắt kiếng nửa vàng trắng của cụ và nói:

- Quả thực Black có kể câu chuyện đó.

Thầy Snape gầm gừ:

- Vây bằng chứng của tôi không đáng đếm xỉa đến hay sao? Pettingrew không hề có mặt trong Lều Hết, mà tôi cũng không thấy dấu vết gì của hắn trong sân trường.

Hermione thành khẩn nói:

- Thừa thầy, đó là tại vì thầy bị ngất xỉu. Thầy đã không đến đúng lúc để nghe....

- Cô Granger, CÂM MIỆNG LẠI!.

Ông Fudge ngạc nhiên nói:

- Kìa, thầy Snape, cô bé này đầu óc còn đang bối rối, chúng ta phải cho phép cô bé....

Cụ Dumbledore nói ngắn gọn:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với Harry và Hermion. Ông Fudge, thầy Snape, và bà Pomfrey... xin vui lòng để chúng tôi ở lại một mình....

Bà Pomfrey lấp bắp:

- Ông Hiệu trưởng! Bọn trẻ cần được điều trị. Chúng cần nghỉ ngơi..

Cụ Dumbledore nói:

- Chuyện này không đợi được, tôi phải nhắc lại như vậy.

Bà Pomfrey đành thụt lùi lại và sai bước đi về phía văn phòng của bà ở đằng sau phòng bệnh, đóng sầm cửa lại ngay sau lưng. Ông Fudge tham khảo cái đồng hồ vàng bự chẳng đeo lưng lẫn bên cái áo ghi-lê của ông và nói:

- Giờ này lẽ ra các giám ngục Azkaban phải đến rồi chứ. Tôi sẽ đi ra đón họ. Cụ Dumbledore. hẹn gặp lại cụ trên lầu nhé.

Ông đi qua cánh cửa và còn giữ cánh cửa mở cho thầy Snape bước ra theo. Nhưng thầy Snape không thèm nhúc nhích. Mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt cụ Dumbledore, thầy thì thào:

- Ông chắc chắn cũng không tin được một lời nào trong câu chuyện của Black chứ?.

Cụ Dumbledore lặp lại:

- Tôi muốn nói chuyện với Harry và Hermione mà thôi!.

Thầy Snape bước một bước tới trước mặt cụ Dumbledore. Thầy nói gấp gáp:

- Sirius Black đã bộc lộ khả năng sát nhân từ hồi hắn mười sáu tuổi. Ông Hiệu trưởng, chắc ông chưa quên chuyện đó chứ? Ông chưa quên là có lần hắn đã toan giết tôi chứ?.

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Trí nhớ của tôi vẫn còn minh mẫn như thường, anh Severus ạ!.

Thầy Snape quay gót và đi thẳng ra cánh cửa mà ông Fudge vẫn còn giữ cho mở rộng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cụ Dumbledore quay sang Harry và Hermione. Cả hai cùng oà ra nói cùng một lúc:

- Thừa Giáo sư, chú Black nói thật đó... Chúng con đã nhìn thấy Pettingrew....

- ... hắn đã trốn chạy khi Giáo sư Lupin biến thành người sói....

- ... hắn là một con chuột....

- ...móng vuốt chân trước của Pettingrew, ý con nói là ngón tay, đã bị hắn chặt đứt....

- ... Pettingrew tấn công Ron chứ không phải chú Sirius....

Nhưng cụ Dumbledore giơ tay lên để ngăn cơn lũ giải thích lai láng. Thầy nói nhẹ nhàng:

- Bây giờ tới phiên các con nghe nha, và thầy xin các con đừng ngắt lời thầy, bởi vì không còn nhiều thời gian nữa. Không có một tí bằng chứng nào xác nhận câu chuyện của Black, ngoài trừ lời nói của các con... và lời nói của hai đứa trẻ mười ba tuổi sẽ không thuyết phục được ai cả. Một con đường đầy những người làm chứng đã thề rằng họ nhìn thấy Sirius ám sát Pettingrew. Chính thầy cũng đã làm chứng trước Bộ Pháp thuật rằng Sirius từng là người giữ bí mật cho gia đình Potter.

Harry không kìm được mình:

- Giáo sư Lupin có thể nói cho thầy....

- Giáo sư Lupin hiện giờ đang ở trong rừng sâu, không thể nói với ai điều gì cả. Đến lúc mà Giáo sư Lupin trở lại thành người thì quá trễ rồi, lúc đó, Sirius sẽ còn khốn khổ còn hơn là chết nữa. Có lẽ thầy nên nói thêm rằng hầu hết người trong giới chúng ta đều không tin tưởng người sói, nên lời chứng của thầy Lupin sẽ không đáng kể lắm... lại còn cái chi tiết thầy Lupin cùng với Sirius là bạn cũ....

- Nhưng....

- Hãy nghe lời thầy, Harry à! Bây giờ quá trễ rồi, con có hiểu thầy không? Con phải thấy bản tường thuật của Giáo sư Snape thuyết phục hơn câu chuyện của các con nhiều lắm.

Hermione thốt lên tuyệt vọng:

- Thầy Snape ghét chú Sirius! Chẳng qua vì những trò đùa ngốc nghếch mà chú Sirius đã chơi ổng hồi nhỏ....

- Sirius đã không hành động quang minh chính đại như một người vô tội. Với cuộc tấn công Bà Béo để mang dao đột nhập tháp Gryffindor, mà không có Pettingrew, dù sống hay chết, quả thật chúng ta không có cơ thay đổi được bản án của Sirius Black.

- Nhưng thầy tin chúng con mà!

- Phải, thầy tin. Nhưng thầy không có đủ quyền để buộc được người khác phải cùng nhìn thấy sự thật, hoặc lẫn át ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật..

Harry ngược nhìn chăm chú gương mặt nghiêm trang của cụ Dumbledore và thấy mặt đất dưới chân nó vỡ vụn tan nát. Nó đã quen nghĩ là cụ Dumbledore có thể giải quyết được mọi vấn đề. Nó trông chờ cụ Dumbledore tay không bột gột nên hồ, có được giải pháp bất ngờ nào đó. Nhưng không... hy vọng cuối cùng của bọn trẻ đã tiêu tan.

Đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore nhìn Harry rồi đến Hermione. Cụ chậm rãi nói:

- Cái mà chúng ta cần là có thêm thời gian.

- Nhưng....

Hermione há miệng vừa nói thì đôi mắt cô bé chột tròn xoe:

- A!.

Cụ Dumbledore nói rất chậm và rất rõ:

- Bây giờ, hãy chú ý. Sirius bị nhốt trong văn phòng Giáo sư Flitwick trên lầu bảy. Cửa sổ thứ mười ba tính từ bên phải của tháp Tây. Nếu mọi việc đều suôn sẻ thì vào tối nay, các con có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội. Nhưng cả hai con phải nhớ điều này: Các con phải không bị nhìn thấy! Granger, con biết luật đấy... con biết có thể bị sao đấy... Các - con - phải - không - bị - nhìn - thấy!.

Harry chẳng có chút ý niệm gì về điều đang xảy ra. Cụ Dumbledore đã xoay gót và khi đi tới cửa thì cụ ngoái nhìn lại.

- Thầy sắp sửa nhốt các con lại. Bây giờ là....

Cụ Dumbledore xem đồng hồ.

- Năm phút nửa thì đến nửa đêm. Granger, chỉ trong ba vòng xoay là phải xong. Chúc các con may mắn.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng thầy Dumbledore, Harry lặp lại:

- May mắn? Ba vòng xoay? Thầy nói về cái gì vậy? Tụi mình phải làm gì đây?.

Nhưng Hermione đang lóng ngóng với cái cổ áo chùng của cô bé, cổ lòi ra từ bên trong áo một sợi dây chuyền vàng dài, rất dài và rất đẹp. Cô bé khẩn trương nói:

- Harry, lại đây, mau lên!.

Harry đi về phía cô bé, hoàn toàn ngỡ ngáo. Hermione gỡ sợi dây chuyền vàng ra. Harry nhìn thấy sợi dây chuyền đeo một cái đồng hồ cát bí xiu lấp lánh.

- Đây....

Hermione trông sợi dây chuyền vàng vòng luôn qua cổ của Harry. Cô bé gần như nín thở:

- Sẵn sàng chưa?.

hả hoàn toàn không hiểu gì hết:

- Tụi mình đang làm cái gì vậy?.

Hermione xoay cái đồng hồ cát đúng ba vòng. Căn phòng bệnh bỗng nhiên biến mất. Harry có cảm giác nó đang bay ngược lại, rất nhanh. Một mớ hổ lốn màu sắc và hình dạng quện vào nhau và trượt qua mắt nó; tai nó ù ù. Nó cố gắng hét nhưng không thể nào nghe được giọng của mình.

Và rồi Harry cảm thấy chân nó chạm vào mặt đất cứng, mọi thứ lại hiện rõ dần...

Nó đang đứng kế bên Hermione trong tiền sảnh vắng ngắt. Một luồng ánh hoàng hôn vàng rực đang chiếu qua sàn nhà lát đá dẫn ra cánh cửa chính đang mở ra. Sợi dây chuyền cửa vào cổ Harry, nó ngỡ ngác nhìn quanh và hỏi:

- Hermione, cái gì...?.

Hermione kéo nó chạy ngang qua tiền sảnh, đến cánh cửa của một căn phòng xép để chổi. Cô bé mở cửa ra, đẩy Harry vô bên trong, giữa những xô chậu và giẻ lau, rồi bước vào theo, sau đó đóng cánh cửa lại.

- Hermione, cái gì... làm sao... chuyện gì đây...?.

Hermione nhấc sợi dây chuyền vàng ra khỏi cổ Harry, thì thầm với nó trong bóng tối:

- Chúng ta đã đi ngược thời gian, lùi lại ba tiếng đồng hồ....

Harry mò ra được cái chân mình, véo một cái thật mạnh. Đau quá, vậy là loại trừ khả năng nó đang chiêm bao một giấc mơ kỳ quái.

- Nhưng mà....

- Suyt! Nghe kia! Có người đang đi tới! Mình nghĩ... mình nghĩ chắc là tụi mình đó.

Hermione ép sát tai vào cánh cửa của căn phòng xép.

- Tiếng bước chân băng ngang qua tiền sảnh... đúng rồi, mình nghĩ là tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid....

Harry thì thầm:

- Chẳng lẽ bồ nói với mình là chúng ta vừa đang ở trong căn phòng xép này, vừa đang ở ngoài kia?.

Hermione vẫn dán sát tai vào cánh cửa căn phòng xép.

- Ừ, mình chắc là tụi mình đó... nghe có vẻ như tiếng bước chân của ba người mà thôi... và tụi mình đang đi chậm chậm bởi vì tụi mình trùm áo khoác tàng hình....

Cô bé ngừng nói đột ngột, vẫn lắng nghe một cách chăm chú.

- Tụi mình vừa bước xuống bậc thềm....

Hermione ngồi xuống một cái xô lật úp, tỏ ra lo lắng một cách tuyệt vọng, Harry thì chỉ muốn được giải đáp mấy câu hỏi:

- Bồ kiểm cái đó ở đâu ra, cái đồng hồ cát đó?.

Hermione nói nhỏ:

- Cái đó kêu bằng cái Xoay Thời Gian, của Giáo sư Mc Gonagall đưa cho mình vào hôm đầu tiên mà tụi mình tựu trường đó. Mình đã dùng nó suốt một năm nay để theo học tất cả các buổi học. Giáo sư Mc Gonagall bắt mình thề là không được nói cho ai biết hết. Cô đã phải viết đủ thứ thư từ cho Bộ Pháp thuật để họ chấp nhận cho mình giữ cái Xoay Thời Gian này. Cô đã phải nói với họ rằng mình là một học sinh gương mẫu, và mình không bao giờ dùng nó vào việc gì khác ngoài việc học... Mình đã xoay ngược thời gian để có thể trở lại quá khứ vài tiếng đồng hồ, đó là cách mình đã học nhiều buổi học cùng một lúc, bồ hiểu không? Nhưng... Harry à, mình không hiểu thầy Dumbledore muốn chúng ta phải làm gì. Tại sao thầy bảo chúng ta quay lại ba giờ? Điều này có thể giúp chú Sirius như thế nào?.

Harry nhìn đăm đăm vào gương mặt khuất trong bóng tối của Hermione. Nó nói thông thả:

- Ất là có chuyện gì đó xảy ra vào khoảng thời gian này mà thầy muốn chúng ta thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra? Cách đây ba giờ đồng hồ, tụi mình đã đi xuống nhà của bác Hagrid....

Hermione nói:

- Bây giờ là ba tiếng đồng hồ trước, tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid. Tụi mình vừa nghe tiếng chân tụi mình ra khỏi cửa....

Harry cau mày, nó có cảm giác như nó đang vặn xoắn óc để tập trung suy nghĩ.

- Thầy Dumbledore vừa nói... vừa nói rằng chúng ta có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội....

Harry chột ngộ ra:

- Hermione, chúng ta sẽ cứu Buckbeak!.

- Nhưng... như vậy thì làm sao cứu chú Sirius?.

- Thầy Dumbledore nói... thầy vừa nói cho tụi mình biết cửa sổ ở đâu... cái cửa sổ của văn phòng thầy Flitwick! Đó là chỗ họ nhốt chú Sirius! Tụi mình phải cưỡi con Bằng-Mã bay lên cửa sổ đó để cứu chú Sirius. Rồi chú Sirius có thể trốn đi với con Buckbeak... cả hai sẽ cùng trốn đi với nhau!.

Căn cứ vào cái mà Harry nhìn thấy trên mặt Hermione, thì cô bé đang sợ chết khiếp:

- Nếu tụi mình tìm cách làm được chuyện đó mà không bị nhìn thấy thì đó quả thật là phép lạ!.

- Ủ, tụi mình phải tìm cách mà làm cho được thôi!.

Harry nói xong, đứng dậy, ép dẹt tai nó vô cánh cửa.

- Không nghe thấy tiếng ai ở ngoài đó hết... Đi, tụi mình đi đi....

Harry đẩy cho cánh cửa căn phòng xép mở ra. Tiền sảnh vắng ngắt. Hết sức êm và hết sức nhanh, hai đứa nhỏ lao ra khỏi gian phòng xép và chạy xuống bậc thềm đá. Bóng chiều đã xế, những ngọn cây trong khu rừng Cấm lại một lần nữa óng ánh nắng vàng.

Hermione ngoái nhìn lại lâu đài ở đằng sau, kêu the thé:

- Nếu mà có người nào nhìn qua cửa sổ....

Harry nói quả quyết:

- Tụi mình chạy vậy. Chạy thẳng tới khu rừng Cấm, được không? Tụi mình sẽ trốn đằng sau một thân cây hay cái gì đó và canh chừng....

Hermione nói yếu ớt:

- Được, nhưng mà tụi mình phải đi vòng qua khu nhà lồng kiếng! Tụi mình cần phải giữ kỹ, tránh đi qua cánh cửa trước của nhà bác Hagrid, nếu không họ sẽ nhìn thấy tụi mình. Chắc bây giờ tụi mình đi gần tới nhà bác Hagrid rồi.

Vừa nát óc nghĩ xem Hermione nói thế nghĩa là gì, Harry vừa bắt đầu co giò chạy nước rút, Hermione chạy phía sau nó. Hai đứa băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng, dừng lại một chút đằng sau khu nhà rồi lại tiếp tục chạy thục mạng, nhanh hết sức mình, vòng qua cây Liễu Roi, lao về phía khu rừng tìm chỗ ẩn nấp.

Khi đã núp an toàn trong bóng râm cây cỏ, Harry quay nhìn lại; chỉ vài giây sau là Hermione đã theo kịp đến bên cạnh nó, thở hổn hển. Cô bé nói không ra hơi:

- Ổn rồi. Tụi mình cần phải lên tới chỗ bác Hagrid. Phải lẩn sao cho đừng để bị nhìn thấy nghe Harry....

Hai đứa lại lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây, luôn cặp sát bìa rừng. Rồi, khi vừa thoáng thấy cánh cửa trước của nhà lão Hagrid, tụi nó nghe có tiếng gõ cửa. Tụi nó chạy thiệt nhanh ra đằng sau thân một cây sồi bụi, núp ở đó và mỗi đứa thò đầu ra một bên thân cây mà ngó. Lão Hagrid đã xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà lão, run rẩy và trắng bệch, ngó quanh quất coi ai đã gõ cửa.

Và Harry nghe được chính giọng nói của mình:

- Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để cháu cởi áo khoác ra.

Lão Hagrid làu bàu:

- Lẽ ra các cháu không nên đến đây!

Lão đứng lùi lại rồi nhanh chóng đóng chặt cánh cửa.

Harry nhiệt thành nói:

- Đây là điều kỳ quái nhất mà tụi mình từng làm.

Hermione thì thầm:

- Tụi mình đi tới một chút nữa đi. Tụi mình cần phải đến gần con Buckbeak.

Tụi nó rón rén đi xuyên rừng cây cho đến khi nhìn thấy con Bằng Mã bồn chồn đang bị cột ở hàng rào quanh vườn bí rợ của lão Hagrid. Harry nói nhỏ:

- Làm ngay bây giờ hả?

Hermione nói:

- Không được! Nếu tụi mình đánh cắp con Buckbeak bây giờ thì mấy người trong Ủy ban sẽ nghĩ là bác Hagrid thả nó ra! Tụi mình phải chờ đến khi họ nhìn thấy rõ ràng nó được cột ở ngoài này...

Harry nói:

- Như vậy tụi mình chỉ có chừng sáu mươi giây để hành động.

Điều này bắt đầu có vẻ như không thể thực hiện được.

Đúng lúc đó, có tiếng một món đồ sứ bể bên trong căn chòi của lão Hagrid, Hermione thì thầm:

- Đó là tiếng bác Hagrid làm bể bình sữa. Chút xíu nữa là đến mình phát hiện ra con Scabbers...

Đúng như lời Hermione, chỉ vài phút sau, tụi nó nghe tiếng ré kinh ngạc của cô bé, phía trong nhà. Harry đột ngột nói:

- Hermione, nếu tụi mình... tụi mình chạy vào đó và chụp lấy Pettingrew... thì bồ thấy sao?

- Đâu được!

Hermione kêu lên bằng giọng hoảng hốt:

- Bỏ không hiểu sao? Tội mình đang vi phạm một trong những luật phù thủy nghiêm trọng nhất đó! Không ai được phép thay đổi thời gian, không ai hết! Bỏ nghe thầy Dumbledore nói rồi đó... nếu mà tội mình bị nhìn thấy...

- Tội mình chỉ bị bác Hagrid và chính tội mình nhìn thấy thôi mà!

Hermione nói:

- Harry, bỏ thử nghĩ coi nếu bây giờ mà bỏ nhìn thấy chính bỏ xông vô nhà bác Hagrid thì bỏ sẽ nghĩ gì?

Harry đáp ứng:

- Mình nghĩ... ờ... mình nghĩ chắc là mình điên rồi... hoặc là mình tưởng có một phép thuật Hắc ám nào đó đang xảy ra...

- Chính xác! Bỏ chưa biết đâu, rồi bỏ có thể tấn công chính bỏ! Bỏ hiểu không? Giáo sư McGonagall đã nói cho mình biết những chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi các pháp sư phù thủy nhập nhằng về thời gian... Cả đồng người đã đi tới chỗ giết chết cả quá khứ và tương lai của họ chỉ do nhầm lẫn.

Harry nói:

- Thôi được! Đó chỉ là một ý kiến vậy mà, mình chỉ nghĩ vậy thôi...

Nhưng Hermione thúc cùi chỏ vô Harry, chỉ về phía toà lâu đài. Harry nhích đầu ra và phân để nhìn cho rõ hơn cảnh tượng xa xa phía cửa chính của toà lâu đài. Cụ Dumbledore, ông Fudge, ông già thành viên Ủy ban, cùng tên đao phủ Macnair đang đi xuống bậc thềm.

Hermione nói nhẹ như hơi thở:

- Tội mình sắp phải đi ra ngoài rồi!

Và đúng như vậy, một chút xíu sau, cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra, và Harry nhìn thấy chính nó, Ron và Hermione đi ra cùng lão Hagrid. Chắc chắn đây là cảm nhận lạ lùng nhất trong đời Harry: đứng sau một gốc cây và quan sát chính nó trong vườn bí rợ!

- Không sao đâu, Beaky. Không sao đâu...

Lão Hagrid quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

- Đi đi, đi mau đi.

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

- Bác Hagrid, tội cháu không thể...

- Tội cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra...

- Họ không thể nào giết nó được...

- Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!

Harry nhìn thấy Hermione trong vườn bí rợ quàng tấm áo khoác tàng hình trùm qua nó và Ron.

- Đi mau đi, đừng có mà nghe lén...

Có tiếng gõ trên cánh cửa trước của nhà lão Hagrid. Nhóm hành xử đã đến. Lão Hagrid quay đi và trở về căn chòi của lão, để cánh cửa sau hé mở. Harry nhìn cỏ chung quanh nhà lão Hagrid bị rạp xuống, và nghe tiếng ba cặp chân đi trở lui. Nó, Ron và Hermione đã đi rồi... nhưng hai đứa Harry và Hermione núp sau hàng cây giờ đây có thể nghe câu chuyện đang diễn ra bên trong căn chòi vắng ra qua khe cửa hở.

Giọng lạnh lùng của tên đao phủ Macnair vang lên:

- Con ác thú ở đâu?

Giọng lão Hagrid khào khào:

- Ở... ngoài vườn.

Harry thụt đầu vô sau thân cây khi gương mặt Macnair hiện ra ở khung cửa sổ nhà lão Hagrid, trừng mắt ngó Buckbeak. Rồi tụi nó nghe tiếng ông Fudge:

- Chúng tôi... à... phải đọc cho ông nghe thông báo hành quyết chính thức, ông Hagrid à. Tôi sẽ đọc nhanh thôi. Và rồi cả ông cùng Macnair cần phải ký vào. Anh Macnair, anh cũng phải lắng nghe, đó là thủ tục...

Gương mặt của Macnair biến khỏi khung cửa sổ. Chính lúc này là lúc hành động, hoặc sẽ lỡ mất cơ hội. Harry thì thầm với Hermione:

- Chờ ở đây nghe! Mình sẽ đi làm chuyện đó!

Khi giọng nói của ông Fudge lại vang lên, thì Harry đã lao ra khỏi gốc cây, nhảy qua hàng rào vô vườn bí rợ của lão Hagrid và đến gần con Buckbeak.

Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm quyết định rằng con Bàng Mã Buckbeak, sau đây được gọi là kẻ bị kết án, sẽ bị hành hình vào ngày sáu tháng sáu vào lúc hoàng hôn.

Cố gắng không nháy mắt, Harry lại một phen nữa chăm chú nhìn vào con mắt màu cam dữ tợn của Buckbeak, và cúi chào. Buckbeak khuyu hai đầu gối của đôi chân trước đầy vảy xuống rồi lại đứng thẳng lên. Harry bắt đầu tháo sợi dây thừng buộc Buckbeak với hàng rào ra.

... kết án tử hình bằng cách chặt đầu, được giao cho nhân viên thì hành án do Ủy ban chỉ định là Walden Macnair thực hiện...

Harry thì thầm:

- Đi thôi, Buckbeak. Đi lên, tụi này sẽ giúp bồ. Đi êm thôi... êm êm thôi...

... dưới sự chứng kiến của những người ký tên dưới đây. Ông Hagrid, ông ký vào đây...

Harry ra hết sức kéo dây thừng, nhưng Buckbeak cũng dốc sức ghì hai chân trước của nó sâu xuống đất.

Giọng nói của lão thành viên Ủy ban lại vọng ra từ trong căn chòi của lão Hagrid:

- Thôi, chúng ta làm gọn vụ này cho rồi. Ông Hagrid, có lẽ ông ở lại trong nhà thì tốt hơn...

- Không! Tôi... tôi muốn ở bên cạnh nó... tôi không muốn nó côi cút một mình...

Tiếng chân bước vang ra từ căn chòi, Harry rít lên:

- Buckbeak, đi đi chứ!

Harry giật mạnh sợi dây thừng cột quanh cổ Buckbeak. Con Bằng Mã bắt đầu bước đi, vỗ đôi cánh một cách khó chịu. Cả hai đứa: Harry và con Bằng Mã, còn ở cách khu rừng Cấm khoảng ba thước, đang ở trong tầm nhìn rất rõ từ cửa sau của nhà lão Hagrid.

Giọng cụ Dumbledore vang lại:

- Hãy thông thả một tí, ông Macnair à. Ông cũng cần phải ký tên nữa chứ!

Tiếng bước chân dừng lại. Harry ráng sức kéo sợi dây thừng, Buckbeak bập bập cái mỏ của nó rồi bước nhanh thêm một tí.

Gương mặt trắng bệch của Hermione thò ra đằng sau một thân cây. Cô bé kêu:

- Mau lên, Harry!

Harry vẫn nghe tiếng cụ Dumbledore nói chuyện bên trong căn chòi. Nó lại giật mạnh sợi dây thừng một cái nữa, Buckbeak đột nhiên phóng chạy. Cả người lẫn vật cuối cùng đã đến được rừng cây. Hermione phóng ra khỏi chỗ nấp sau thân cây, kêu:

- Mau lên! Mau lên!

Cô bé cũng nắm lấy sợi dây thừng, bổ sung thêm sức nặng của mình để khiến con Buckbeak đi nhanh hơn. Harry ngoái lại nhìn qua vai nó. Bây giờ tụi nó đã khuất tầm nhìn, không còn thấy mảnh vườn của lão Hagrid nữa. Harry thì thầm với Hermione:

- Ngừng lại! Coi chừng họ nghe được tiếng chân của bọn mình...

Cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra kêu một cái kệt. Harry, Hermione và Buckbeak đều đứng êm re, ngay đến con Bằng Mã cũng dường như chăm chú lắng nghe.

Tất cả lặng trang... rồi... giọng ào ào của ông lão thành viên Ủy ban vang lên:

- Nó đâu rồi? Con thú đó đâu rồi?

Giọng tên đao phủ hết sức tức giận:

- Nó bị cột tại chỗ này mà! Tôi vừa nhìn thấy nó! Mới tại đây nè!

Giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ khoái chí:

- Thiệt là kỳ lạ!

Lão Hagrid khản tiếng kêu:

- Beaky!

Có tiếng cái gì đó vút bay trong không khí, rồi tiếng lưỡi búa cắm phập xuống. Tên đao phủ dường như nổi khùng lên, quăng cây búa vô hàng rào. Sau đó một tiếng hú dài, và lần này tụi nó có thể nghe được tiếng lão Hagrid lẫn trong tiếng khóc nức nở:

- Đi rồi! Đi rồi! Cầu phước lành cho cái mỏ nhỏ của nó! Nó đã bỏ đi rồi! Chắc là phải tự rút dây ra để tìm tự do! Ôi, Beaky, chú mày khôn lắm!

Buckbeak bắt đầu trì kéo sợi dây thừng căng thẳng, tìm cách quay trở lại với lão Hagrid. Harry và Hermione phải ghì chặt sợi dây và bấm chân xuống đất để giữ con Bằng Mã lại.

Tên đao phủ càu nhàu:

- Có người đã tháo dây cho nó! Chúng ta phải lùng kiếm trong sân trường, trong rừng...

Cụ Dumbledore nói, giọng nghe có vẻ khoái lắm:

- Macnair à, nếu mà con Bằng Mã bị đánh cắp, thì chẳng lẽ ông tưởng là tên trộm lại dẫn nó đi bộ à? Ông nên lục soát bầu trời, nếu ông làm nổi việc đó... Anh Hagrid à, tôi đang thêm uống một tách trà, hay một ly rượu vang càng tốt.

Lão Hagrid rít rít, giọng còn yếu ớt nhưng đầy hạnh phúc:

- D... dĩ nhiên, thưa Giáo sư! Xin mời vô nhà, mời vô...

Harry và Hermione lắng nghe rất kỹ. Tụi nó nghe cả tiếng bước chân, giọng nguyên rủa lâu bầu của tên đao phủ, tiếng cửa mở kêu kèn kẹt và rồi tất cả lại yên lặng.

Harry nhìn quanh, nói nhỏ:

- Bây giờ làm gì nữa đây?

Hermione trông có vẻ run rẩy:

- Tụi mình sẽ phải trốn ở đây thôi. Tụi mình phải đợi cho đến khi họ trở vô toà lâu đài. Rồi tụi mình phải đợi đến khi có thể an toàn cưỡi con Buckbeak bay lên cửa sổ phòng giam chú Sirius. Hai tiếng nữa thì chú ấy không còn ở đó nữa đâu... Ôi, cái chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm cho mà coi...

Cô bé lo lắng ngoái đầu qua vai nhìn vào sâu trong rừng thăm thẳm. Lúc này mặt trời đang lặn. Harry suy nghĩ kỹ:

- Tụi mình sắp phải đi đi thôi. Nhớ là không được rời mắt khỏi cây Liễu Roi, nếu không tụi mình sẽ không biết được mọi chuyện đã diễn biến tới đâu.

Hermione nắm chặt hơn sợi dây thừng buộc cổ con Buckbeak:

- Cũng được. Nhưng mà, Harry, nhớ nghe, tụi mình không được để cho ai nhìn thấy mình hết...

Tụi nó đi vòng theo bìa rừng, trong bóng tối âm u đang phủ xuống chung quanh, cho đến khi tụi nó tìm được một lùm cây mà từ đó tụi nó có thể vừa núp vừa nhìn thấy cây Liễu Roi. Harry chợt kêu lên:

- Kìa, Ron kìa!

Một cái bóng mờ mờ đang chạy như điên băng qua bãi cỏ và tiếng la hét của cái bóng đó vang vọng trong không gian tĩnh mịch:

- Tránh xa nó ra... đi chỗ khác... Scabbers, quay lại đây...

Và rồi tụi nó nhìn thấy thêm hai cái bóng nữa đột ngột xuất hiện. Harry nhìn thấy chính nó và Hermione đang đuổi theo Ron. Và rồi Ron nhào xuống đất:

- Bắt được mày rồi! Tránh ra, con mèo mắc dịch...

Harry kêu lên:

- Chú Sirius kìa!

Từ đám rễ của cây Liễu Roi phóng ra một hình thù to lù lù của một con chó khổng lồ. Tụi nó thấy con chó xô té Harry rồi bắt Ron...

Harry nhìn theo con chó đang cùng Ron chun vô đám rễ cây:

- Nhìn từ đây thấy còn ghê hơn, đúng không? Ối, coi kìa... mình vừa bị cây Liễu Roi quất cho mấy cái... bồ cũng vậy... chuyện này thiệt là quái dị...

Cây Liễu Roi đang rít lên ken két và quật đập túi bụi mấy cành cây thấp. Tụi nó có thể thấy tụi nó lao qua bên này, xét qua bên kia để tránh đòn và tìm cách đến gần thân cây. Và rồi cây Liễu Roi bỗng đứng ngay đơ. Hermione nói:

- Con Crookshanks bấm cái nút điểm huyết cái cây rồi.

Harry thì thầm:

- Và thế là tụi mình chui vô... Tụi mình vô trống rồi.

Ngay khi tụi nó vừa biến mất vào trong hốc dưới gốc cây, cây Liễu Roi lại bắt đầu quơ quào cành lá.

Vài giây sau, tụi nó nghe có tiếng bước chân đi tới rất gần. Cụ Dumbledore, ông Fudge và ông Ủy viên già đang đi về phía toà lâu đài. Hermione nói:

- Chỉ ngay sau khi tụi mình vừa chui xuống đường hầm! Giá mà cụ Dumbledore đi cùng với tụi mình...

Harry nói, mĩa mai:

- Và ông Fudge cùng tên đao phủ Macnair cùng đi theo luôn thế! Mình dám đánh cuộc bất cứ món gì rằng ông Fudge sẽ ra lệnh cho ông Macnair giết phút chú Sirius ngay tại chỗ cho mà coi...

Tụi nó nhìn theo bốn người đàn ông trèo lên các bậc thềm để vào toà lâu đài rồi biến mất. Cảnh trước toà lâu đài vắng lặng trong vài phút. Kể đến...

- Thầy Lupin đến kìa!

Harry nói, khi tụi nó nhìn thấy một cái bóng khác chạy như bay xuống mấy bậc thềm và phóng nhanh đến phía cây Liễu Roi. Harry ngược nhìn bầu trời. Mây lúc ấy hoàn toàn che kín mặt trăng.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy thầy Lupin lượm một cành cây gãy trong sân để chọc cái mấu trên thân cây liễu. Cây ngừng quất ngay. Và thầy Lupin cũng chui vào cái hốc dưới gốc cây rồi biến mất.

Harry nói:

- Giá mà thầy lấy được tấm áo khoác tàng hình. Nó nằm ngay kia kìa!

Rồi nó quay qua nói với Hermione:

- Nếu như bây giờ mình chạy ra quơ lấy tấm áo, thì thầy Snape sẽ không đời nào có được nó, và...

- Harry, tụi mình không được để cho ai nhìn thấy!

Harry hung hăng cự lại Hermione:

- Làm sao bồ có thể chịu đựng được chứ? Cứ đứng đây mà nhìn mọi chuyện diễn ra à?

Rồi Harry ngập ngừng:

-Mình sẽ đi lấy lại tấm áo khoác tàng hình.

- Đừng, Harry!

Hermione nắm chặt vật sau tấm áo chùng Harry đang mặc, cũng thiết là đúng lúc. Vừa lúc đó, tụi nó nghe một tiếng hát vang lên. Chính là lão Hagrid đang vừa đi đến toà lâu đài, vừa cất cao giọng hát, thân hình hơi lắc lư khi lão bước đi. Trong bàn tay đang vung vẩy của lão là một chai rượu.

Hermione nói:

- Thấy chưa? Thấy cái gì sẽ xảy ra không? Tụi mình phải không bị nhìn thấy! Đừng, Buckbeak!

Con Bằng Mã đang cố gắng vùng vẫy như điên tìm cách quay về với lão Hagrid. Harry nắm chặt dây thừng, cũng cố gắng ghì dây giữ con Buckbeak lại. Tụi nó nhìn thấy lão Hagrid chệnh choáng say, bước nghiêng ngả lên trên toà lâu đài. Lão đi khuất, Buckbeak thôi vùng vẫy đòi thoát ra. Nó gục cái đầu xuống buồn bã.

Chỉ hai phút sau, cánh cửa toà lâu đài lại mở tung ra một lần nữa, và thầy Snape lách mình ra, chạy về phía cây Liễu Roi.

Bàn tay của Harry nắm chặt lại khi hai đứa nó thấy thầy Snape đứng khựng lại bên cạnh cây liễu, nhìn quanh. Ông lượm tấm áo khoác tàng hình lên coi. Harry lăm bằm trong miệng:

- Buông bàn tay dơ dáy của ông ra!

- Suyt!

Thầy Snape dùng cành cây mà thầy Lupin vừa sử dụng để bấm cái nút điểm huyết cây Liễu Roi, rồi biến mất khi trèo lên mình tấm áo khoác tàng hình.

Hermione lặng lẽ nói:

- Thì ra chuyện xảy ra như vậy! Tất cả tội mình đã xuống tuốt dưới đó rồi... và bây giờ thì chúng ta chỉ còn nước ngồi chờ cho đến khi tội mình lại chui trở lên...

Cô bé nắm đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak đem cột an toàn quanh gốc cây gần đó nhứt, rồi ngồi xuống trên mặt đất khô, vòng hai tay ôm đầu gối.

- Harry nè, có vài điều mình không thể hiểu nổi... Tại sao bọn giám ngục Azkhaban không bắt chú Sirius? Mình nhớ là bọn chúng kéo tới, rồi mình ngắt đi... Bọn chúng đông lắm mà...

Harry cũng ngồi xuống. Nó kể lại cho Hermione nghe những điều nó đã nhìn thấy khi tên giám ngục Azkhaban gần nhứt đã đưa miệng hắt đến gần miệng Harry thì một cái gì đó màu bạc lớn lắm phi nước đại ngang qua mặt hồ và buộc bọn giám ngục Azkhaban rút lui.

Miệng Hermione há hốc ra khi Harry kể xong câu chuyện:

- Nhưng mà đó là cái gì?

Harry nói:

- Chỉ có duy nhứt một khả năng có thể xảy ra, để làm cho bọn giám ngục Azkhaban phải bỏ đi, đó là một vị thần Hộ mệnh. Một vị thần Hộ mệnh thật mạnh.

- Nhưng mà ai đã gọi được vị thần Hộ mệnh đó lên?

Harry không nói gì. Nó đang nhớ lại con người mà nó nhìn thấy bên kia bờ hồ. Nó nghĩ nó biết người đó là ai... Nhưng làm sao có thể như vậy được?

Hermione sốt ruột hỏi:

- Người ấy trông như thế nào? Có phải đó là một trong các Giáo sư của bọn mình không?

Harry nói:

- Không, người ấy không phải một trong các ông thầy của tội mình.

- Nhưng mà phải có một pháp thuật thực sự hùng mạnh mới đuổi hết được bọn giám ngục Azkhaban ấy đi được... Nếu thần Hộ mệnh tỏa ánh sáng rực rỡ như vậy thì chẳng lẽ không soi cho ông ấy sáng lên luôn hay sao? Không lẽ bồ không thấy được?

Harry chậm rãi nói:

- Có, mình có thấy ông ấy. Nhưng... có lẽ mình tưởng tượng ra... lúc đó đầu óc mình không mình lẫn lộn... mình ngất đi ngay sau đó...

- Bờ nghĩ xem người đó có thể là ai?

Harry nuốt nước miếng, biết là điều này mà nói ra thì nghe sẽ rất lạ lùng:

- Mình nghĩ... Mình nghĩ đó là ba của mình.

Harry liếc mắt nhìn lên Hermione và thấy miệng cô bé bây giờ há to hết cỡ. Cô bé đắm đắm nhìn Harry với một ánh mắt vừa trộn lòng thương hại lẫn nỗi lo lắng. Hermione dịu giọng nói với Harry:

- Harry à, ba của bờ... ơ... chết rồi mà!

Harry nói ngay:

- Mình biết điều đó.

- Bờ đoán là bờ đã nhìn thấy bóng ma của ba bờ hả?

- Mình không biết... Không, ba mình trông sống động lắm mà...

- Nhưng rồi...

- Có lẽ mình đã nhìn thấy ảo ảnh mà thôi... Nhưng... bằng vào những gì mình đã nhìn thấy... thì có thể đó là ba của mình lắm... Mình có hình của ba mà...

Hermione vẫn nhìn Harry như thể lo lắng Harry có thể mất trí. Harry nói thẳng thừng:

- Mình biết nói vậy nghe có vẻ điên.

Nó quay qua nhìn con Buckbeak, con Bằng Mã đang dùng mỏ bươi đất, rõ ràng là để kiểm tra ăn lót dạ. Nhưng thực ra Harry không quan sát con Bằng Mã.

Nó đang nghĩ về ba nó, và về ba người bạn thân nhất của ông... Mơ mộng ngơ ngẩn, Đuôi trùn, Chân nhồi bông và Dây nhợ lòng thông... Có phải cả bốn người đó đã cùng xuất hiện đêm nay? Đuôi trùn đã tái xuất hiện khi tất cả mọi người đều tin rằng hắn đã chết. Không lẽ nào ba nó lại không thể làm được điều tương tự? Phải chăng ba nó đã đứng bên kia bờ hồ mà nhìn mọi chuyện xảy ra? Hình ảnh đó quá xa nên khó nhìn thấy rõ ràng... nhưng nó cảm thấy điều đó một cách rõ ràng trong khoảng khắc trước khi nó bất tỉnh...

Những chiếc lá trên đầu Harry và Hermione xào xạc trong gió thoảng. Vàng trắng đã trôi vào những đám mây bông bành và khuất bóng. Hermione ngồi hướng mặt về phía cây Liễu Roi, chờ đợi.

Và rồi, cuối cùng, sau cả giờ đồng hồ dài đằng đẳng...

Hermione thì thầm:

- Tụi mình chui ra kia!

Cô bé và Harry cùng đứng lên. Buckbeak cũng ngẩng đầu lên. Tụi nó thấy thầy Lupin, Ron và Pettingrew vụng về lóng ngóng chui lên khỏi cái hốc dưới gốc cây. Rồi đến Hermione...

rồi đến cái cây bất tỉnh của thầy Snape trôi lên, lều bều một cách hết sức quái dị. Kế đến là Harry và chú Sirius. Giờ thì cả bọn đang tiến về phía toà lâu đài.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó liếc nhìn lên bầu trời. Mây có lẽ sắp bay đi để lộ ra vầng trăng...

Hermione rù rì với Harry, như thể cô bé biết tổng tông tong điều Harry đang suy nghĩ:

- Harry, bồ phải ở yên tại chỗ. Tụi mình không được để cho người khác nhìn thấy. Tụi mình chẳng làm gì được đâu...

Harry lạnh lùng nói:

- Nghĩa là mình cứ để cho Pettingrew trốn thoát một lần nữa sao?

Hermione cự lại:

- Làm sao mà bồ hông tìm ra được một con chuột trong bóng đêm cơ chứ? Tụi mình chẳng thể nào làm được điều gì đâu. Tụi mình quay ngược thời gian lại là để cứu chú Sirius chứ không được làm điều gì khác cả!

- Được rồi!

Vầng trăng lộ ra sau đám mây. Hai đứa nhỏ thấy những hình bóng mờ mờ nhỏ xíu trong sân trường chợt dừng lại. Rồi tụi nó nhìn thấy những chuyển động...

Hermione thì thầm:

- Thầy Lupin kia, thầy đang biến hình...

Harry đột ngột nói:

- Hermione, tụi mình phải dời đi chỗ khác ngay!

- Không được, mình đã nói với bồ rồi...

- Không phải để can thiệp! Nhưng thầy Lupin sắp chạy vô rừng, chạy thẳng vô tụi mình đó!

Hermione há miệng thở hổn hển. Cô bé vội vàng tháo dây cột con Buckbeak, rên lên:

- Mau lên! Mau lên! Tụi mình đi đâu bây giờ? Tụi mình trốn ở đâu bây giờ? Bọn giám ngục Azkaban sắp tới trong chớp mắt thôi...

Harry nói:

- Trở về nhà bác Hagrid đi! Bây giờ không có ai ở trong đó... Đi mau...

Tụi nó cắm đầu chạy thục mạng, con Buckbeak thông dong sỏi nước kiệu theo sau tụi nó. Và tụi nó có thể nghe vọng đuổi theo từ phía đằng sau là tiếng hú của người sói...

Căn chòi của bác Hagrid đã hiện ra trước mặt. Harry chạy tới cánh cửa, vặn mở ra, Hermione và Buckbeak lướt qua mặt nó, chui vô trong nhà. Harry lao mình vô theo sau ngay và đóng ập cánh cửa lại. Con chó săn Fang sủa văng lên ồm tỏi.

- Suyt, Fang... tụi này đây mà!

Hermione vừa nói vừa vội vã đến gần con chó, gỡ tai nó để dỗ nó im. Cô bé nói với Harry:

- Sém tí nữa là tiêu rồi!

- Ừ...

Harry đang nhìn qua cửa sổ. Nhìn từ đây thì rất khó thấy những gì đang xảy ra ngoài kia. Buckbeak dừng như rất sung sướng khi thấy mình lại được trở về căn chòi ấm áp của lão Hagrid. Nó nằm xuống trước lò sưởi, đôi cánh xếp lại một cách thoải mái và dường như đang chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

Harry thông thả nói:

- Bờ biết không, mình nghĩ tụi mình nên trở ra ngoài lần nữa. Ở đây mình không thể thấy điều gì đang xảy ra... tụi mình không thể biết khi nào là lúc...

Harry ngược nhìn lên. Vẻ mặt cô bé đầy ngờ vực. Harry vội nói ngay:

- Mình sẽ không tìm cách xía vô đâu. Nhưng nếu tụi mình không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, thì làm sao mình biết khi nào là đến lúc cứu chú Sirius?

- Ờ... cũng phải, vậy thì... mình sẽ đợi ở đây với con Buckbeak... nhưng Harry nè, cẩn thận nha... ở ngoài đó có một người sói đó... và còn bọn giám ngục Azkaban nữa...

Harry lại bước ra ngoài và đi men theo căn chòi. Nó có thể nghe tiếng chó kêu ăng ẳng ở xa xa. Vậy có nghĩa là bọn giám ngục Azkaban đang siết vòng vây quanh chú Sirius... Nó và Hermione sẽ chạy đến bên chú trong chốc lát nữa thôi...

Harry dăm dăm nhìn về phía mặt hồ, trái tim nó làm như thể đang đánh trống thúc trong lồng ngực. Chắc chắn cái người nào đó đã gọi lên vị thần Hộ mệnh sắp hiện ra lúc này.

Trong một tích tắc Harry đứng phân vân trước cánh cửa nhà lão Hagrid. "Bờ không được để bị nhìn thấy". Nhưng nó đâu có muốn cho nó bị nhìn thấy. Nó muốn là nó phải thấy... Nó phải biết...

Và bọn giám ngục Azkaban kia. Chúng tràn ra từ bóng tối, từ mọi hướng, lướt quanh bờ hồ... Chúng đang di chuyển xa khỏi chỗ Harry đang đứng, về phía bên kia bờ hồ... Harry không còn phải ở gần bọn chúng nữa...

Harry bắt đầu chạy. Trong đầu Harry lúc đó không có một ý nghĩ gì khác, ngoại trừ hình ảnh ba nó... nếu đó chính là ba nó... nếu người đó thực sự là ba nó... Nó phải biết... nó phải tìm ra...

Mặt hồ càng lúc càng gần, nhưng chẳng có dấu hiệu nào của bất cứ người nào hết. Ở phía bờ bên kia, Harry chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng le lói của một vệt màu bạc, đó là vị thần Hộ mệnh yếu xìu mà chính nó đã gọi lên.

Sát bên mép nước có một bụi cây, Harry lao mình vào bụi cây núp trong đó, tha thiết nhìn qua kẽ lá. Ở phía bờ hồ đối diện nó, vệt sáng bạc bỗng nhiên tàn lụi. Một nỗi hồi hộp khủng khiếp ập qua Harry... Nội trong khoảng khắc này thôi...

Nó dăm dăm nhìn quanh, lăm nhăm:

- Ba ơi, ba ở đâu? Ba hiện ra đi!

Nhưng mà không có ai hiện ra cả. Harry ngẩng đầu lên nhìn cái vòng vây của bọn giám ngục Azkhaban bên kia hồ. Một trong những tên giám ngục Azkhaban đó kéo cái nón trùm mặt xuống. Đây chính là lúc mà người cứu mạng Harry đã xuất hiện... nhưng sao lần này chẳng thấy người ấy đến giúp...

Và đột nhiên, Harry bừng tỉnh... nó chợt hiểu. Nó thực ra đã không nhìn thấy ba nó, mà là đã nhìn thấy chính nó.

Harry lao mình ra khỏi bụi cây và rút cây đũa phép của mình ra. Nó gào to:

"EXPECTO PATRONUM!"

Và từ đầu cây đũa phép của nó bùng toả ra, không phải một đám mây mù không hình dạng, mà là một con vật lấp lánh bạc toả ánh sáng chói lọi loá mắt. Harry nheo mắt lại, cố gắng nhìn xem đó là cái gì. Trông nó giống như một con ngựa. Con vật lặng lẽ phi nước đại rời xa Harry, băng ngang qua mặt hồ tối đen. Harry thấy con vật cúi đầu xuống, tấn công bọn giám ngục Azkhaban... rồi phi vòng vòng quanh những hình dạng đen thui đang nằm trên mặt đất, và bọn giám ngục Azkhaban cứ ngã gục, tán loạn, rồi rút lui vào bóng tối... Cuối cùng bọn chúng biến mất.

Vị thần Hộ mệnh phi nước kiệu quay trở lại, ngang qua mặt hồ, hướng về phía Harry. Đó không phải là một con ngựa. Đó cũng không phải là một con bạch kỳ mã. Đó là một con hươu, toả sáng rạng rỡ như vầng trăng trên bầu trời cao... và đang trở lại với Harry...

Con hươu dừng lại bên bờ hồ. Móng của nó không để lại dấu vết gì trên mặt đất mềm và nó dăm dăm nhìn Harry với đôi mắt to lấp lánh ánh bạc, ung dung cúi cái đầu đầy gạc sừng. Và Harry nhận ra...

"Gạc nai!"

Harry thì thầm. Nhưng khi mấy ngón tay run rẩy của nó giơ ra về phía con vật, con vật liền biến mất.

Harry vẫn đứng đó, tay vẫn còn vươn ra. Rồi Harry cảm thấy trái tim mình thót lại khi nó nghe thấy tiếng móng guốc vang lên đằng sau lưng. Harry quay phắt người lại và thấy Hermione đang lao về phía nó, kéo theo con Buckbeak đằng sau.

Hermione giận dữ nói:

- Bò đã làm gì? Bò nói là bò chỉ đi ra để theo dõi thôi mà!

Harry nói:

- Tôi chỉ làm chuyện cứu mạng sống của tất cả chúng ta... Núp vô sau lùm cây này cái đã... Mình sẽ giải thích...

Hermione lắng nghe câu chuyện vừa xảy ra với cái miệng há hốc ra lần nữa.

- Có ai nhìn thấy bồ không?

- Có, nãy giờ bồ không nghe sao? Tôi nhìn thấy tôi nhưng tôi tưởng tôi là ba tôi! Không sao hết!

- Harry, mình không thể tin được. Bồ gọi lên một vị thần Hộ mệnh đủ quyền lực đuổi hết cả bầy giám ngục Azkaban... đó là một pháp thuật rất, rất cao cường.

Harry nói:

- Mình biết lần này mình có thể làm chuyện đó, bởi vì mình đã từng làm chuyện đó rồi... Bồ nghe vậy có lý không?

- Mình không biết... Harry à, nhìn thầy Snape kìa!

Cả hai đưa cùng sẫm soi ngó qua bụi cây nhìn về hướng bờ hồ. Thấy Snape đã tỉnh lại. Ông đang hoá phép ra mấy cái băng ca và đang nhấc những thân thể bất động của Harry, Hermione và chú Sirius đặt lên băng ca. Một cái băng ca thứ tư, chắc chắn là cái khiêng Ron, đang trôi lơ lửng bên cạnh thầy. Thế rồi, giơ cây đũa phép ra trước mặt, thầy Snape điều khiển tất cả mấy cái băng ca di chuyển về phía toà lâu đài. Hermione nhìn đồng hồ đeo tay, nói một cách căng thẳng:

- Tốt, gần đúng giờ. Tụi mình còn bốn mươi lăm phút, tính đến lúc thầy Dumbledore khoá cửa phòng bệnh thất. Tụi mình phải cứu chú Sirius và trở về phòng bệnh trước khi có người nào đó nhận ra sự vắng mặt của tụi mình...

Tụi nó đợi, vừa quan sát bóng những đám mây đang trôi phải chiếu dưới mặt hồ, trong khi bụi cây bên cạnh chúng xào xạc trong gió thoảng. Con Buckbeak đã phát chán lên rồi, lại bươi tìm trùn ăn cho đỡ buồn...

Harry ngó chừng đồng hồ. Nó ngược nhìn lên toà lâu đài, bắt đầu đếm các cửa sổ bên phải của tháp Tây:

- Bồ tính coi chú Sirius đã ở trên đó chưa?

Hermione thì thầm:

- Coi kìa! Ai đó? Có ai đó đang trở ra khỏi toà lâu đài!

Harry chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối. Gã đàn ông đó vội vàng vàng băng ngang qua sân trường, đi về phía một trong những cái cổng ra vào. Đeo nơi thắt lưng hắn là một cái gì đó lấp lánh bóng loáng. Harry nói:

- Macnair! Tên đao phủ! Hắn đi kêu bọn giám ngục Azkaban! Tới lúc rồi đó, Hermione...

Hermione đặt bàn tay mình lên lưng con Buckbeak và Harry giúp cô bé trèo lên. Rồi Harry đặt chân lên một trong mấy cái cành thấp của bụi cây để trèo lên lưng con Bàng Mã và ngồi phía trước Hermione. Nó kéo đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak lên và buộc vòng qua phía bên kia của cái vòng đeo cổ con Buckbeak, làm thành một thứ như dây cương. Rồi nó thì thầm với Hermione:

- Sẵn sàng chưa? Bồ nên vịn vào mình thì tốt hơn...

Harry thúc hai gót vào hông con Buckbeak. Con Bằng Mã lao vút vào không gian tối đen. Harry kẹp chặt hai đầu gối của nó vào hai bên hông con Bằng Mã, cảm thấy gió đang dậy lên bên dưới tụi nó. Hermione ôm chặt ngang hông Harry, và nó có thể nghe tiếng Hermione lẩm bẩm:

- Ôi... không... mình chẳng thích như vậy tí nào... Ôi, mình thật tình không thích vụ bay này chút xíu nào hết!

Harry thúc con Buckbeak tiến tới. Tụi nó đang im lặng lướt lên những tầng cao của tòa lâu đài. Harry kéo mạnh sợi dây thừng bên trái, và con Buckbeak quẹo theo. Harry cố gắng đếm những khung cửa sổ lướt qua loáng thoáng.

- Ái chà!

Harry dùng hết sức kéo "dây cương" ngược lại phía sau.

Buckbeak bay chậm dần và rồi tụi nó thấy tụi nó dừng lại, kể như dừng lại nếu không tính đến sự thể là tụi nó cứ phải trôi lên hụp xuống vài tắc khi con Bằng Mã đập cánh để giữ thăng bằng trong không trung.

- Chú ấy đây rồi!

Harry reo lên khi tụi nó trôi lên bên ngoài một khung cửa sổ và nhìn thấy chú Sirius. Harry chồm tới, đợi cho đôi cánh của con Buckbeak hạ xuống, nó liền vỗ mạnh lên cánh cửa sổ.

Chú Sirius ngược nhìn lên. Harry thấy miệng chú há hốc. Chú nhảy phắt ra khỏi chiếc ghế đang ngồi, chạy vội đến bên cửa sổ và tìm cách mở ra, nhưng cửa sổ đã bị khoá.

Hermione lớn tiếng gọi chú Sirius:

- Chú lùi lại đi!

Cô bé rút cây đũa phép ra, tay trái vẫn nắm chặt lưng áo của Harry, hô thần chú:

- Alohomora!

Cánh cửa sổ mở bung ra. Chú Sirius chăm chú nhìn con Buckbeak, giọng nói yếu ớt:

- Làm... làm thế nào...?

Harry bám chặt hai bên cái cổ bóng mượt của Buckbeak để giữ nó yên, và bảo:

- Chú leo lên mau đi... Chúng ta không có nhiều thì giờ... Chú phải ra khỏi đây ngay... Bọn giám ngục Azkaban sắp tới. Macnair đã đi kêu bọn chúng rồi.

Chú Sirius đặt tay lên thành khung cửa sổ, nâng đầu và vai mình lên trườn ra ngoài. Cũng may là chú Sirius ốm nhách. Chỉ trong vài giây, chú đã xoay sở để đặt được một chân lên lưng con Buckbeak, kể là đặt được cả người lên lưng con Bằng Mã, ngồi chắc sau lưng Hermione.

Harry giật sợi dây thừng:

- Được rồi, bay lên đi, Buckbeak! Bay lên trên đỉnh tháp... Bay lên đi!

Con Bằng Mã vỗ mạnh đôi cánh hùng vĩ của nó đưa cả ba người bay vút lên, cao tít tận đỉnh tháp Tây. Buckbeak đáp xuống bờ tường có lỗ châu mai gây nên tiếng kêu lách cách. Harry và Hermione lập tức tuột khỏi lưng con Bằng Mã.

Harry nói trong hơi thở hỗn hển:

- Chú Sirius, chú nên đi ngay đi, mau lên! Chỉ chút xíu nữa là họ sẽ tới văn phòng thầy Flitwick, và họ sẽ phát hiện ra là chú đã đi rồi!

Con Buckbeak dậm dậm chân xuống sàn, hất hất cái đầu nhọn. Chú Sirius khẩn thiết hỏi:

- Còn thằng bé kia ra sao rồi? Ron ấy?

- Nó sẽ mau chóng bình phục thôi... Nó vẫn còn chưa tỉnh, nhưng bà Pomfrey nói bà có thể làm cho nó khá hơn. Chú đi mau đi... Đi đi...

Nhưng chú Sirius vẫn dăm dăm nhìn xuống mặt Harry:

- Làm sao chú đền đáp...

Cả Harry và Hermione cùng la to:

- CHÚ ĐI ĐI!

Chú Sirius xoay con Buckbeak lại, hướng lên bầu trời bao la. Chú nói câu cuối cùng:

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau... Cháu đúng là... đúng là con trai của cha cháu, Harry à!

Chú thúc gót chân vô hông con Buckbeak. Harry và Hermione nhảy lùi lại khi đôi cánh vĩ đại của con Bằng Mã lại vỗ lên một lần nữa... rồi con Bằng Mã bay vút vào không gian... Harry dăm dăm nhìn theo bóng con Bằng Mã và người cưỡi nó nhỏ dần, nhỏ dần... Một đám mây trôi ngang che khuất mặt trăng... họ đã bay mất hút rồi.